

Rozjímanie na slávnosť Zvestovania Pána

Rozjímanie na slávnosť Zvestovania Pána. Navrhované témy sú: Boh zbožšťuje náš život; uvažovať o Ježišovom živote; veľmi ľudské božstvo.

„A SLOVO SA TELOM STALO a prebývalo medzi nami. A my sme uvideli jeho slávu“ (Jn 1, 14). Na slávnosť Zvestovania Pána sa tešíme z veľkého milosrdenstva, ktoré nám Boh preukázal, keď vstúpil do nášho sveta. Oslavujeme Ježiša z Nazareta, pravého Boha a pravého človeka; oslavujeme Pannu Máriu, ktorá sa

stala Pánovou Matkou; oslavujeme v istom zmysle celé ľudstvo - aj nás -, pretože tajomstvo Vtelenia nám hovorí, že naša ľudská prirodzenosť má veľmi vysokú dôstojnosť, schopnú byť dokonca povýšená pôsobením milosti.

V dnešný sviatok sa náš pohľad upiera najmä na Ježiša, Božie Slovo, ktoré sa stalo telom. „Dívam sa na teba ako na *perfectus Deo, perfectus homo*, pravého Boha, ale i pravého človeka, s rovnakým telom, aké mám ja,“ povedal svätý Josemaría a neopustil svoj údiv. „*Zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu*, aby som nikdy nepochyboval, že ma chápe a že ma miluje“[\[1\]](#). Táto pravda viery, spojená s historickou udalosťou, je nevyčerpatelným zdrojom pokoja pre našu dušu. „Boh sa stal krehkým, aby sa dotkol našej krehkosti“[\[2\]](#).

Poznanie, že Boh na seba vzal ľudskú prirodzenosť, je zároveň pozvaním, aby sme mu dovolili zbožštiť všetky aspekty nášho života. Na začiatku svätej Omše odvážne prosíme Pána, aby v nás túto premenu uskutočnil: „Daj, prosíme, aby si všetci, čo vyznávajú, že náš Vykupiteľ je Boh a človek, zaslúžili účasť na jeho božskej prirodzenosti“[3]. Tajomstvo Vtelenia nám hovorí, že naša existencia má rozmer väčší než len ľudský - ktorý sám osebe už je dobrý -: sme schopní aj nadprirodzeného života, vidieť viac než len pomínutelné, milovať silou, ktorá pochádza od Boha, skrze Krista, ktorý je nám v mnohých veciach podobný.

„ZDRAVAS', MILOSTI PLNÁ, Pán s tebou“ (Lk 1, 28). Mária mohla od začiatku svojho života cítiť túto Božiu blízkosť, možno preto, že cítila jeho

starostlivosť. Vo chvíli Vtelenia sa však táto blízkosť ešte zintenzívňuje: život Panny Márie je na zemi úzko spojený s Božím životom. Panna Mária si túto blízkosť k Bohu mohla jedinečným spôsobom užívať počas rokov života s Ježišom v Nazarete, uprostred tých najjednoduchších a každodenných činností. A keď Ježiš začal svoj verejný život, naďalej s ním zdieľala mnohé chvíle.

Je isté, že skúsenosť Panny Márie je neopakovateľná: nikto nebol s Ježišom v takom dôvernom vzťahu ako ona. Čo však nemôžeme vidieť telesnými očami, môžeme vidieť očami viery. Preto je kontemplácia evanjelia privilegovaným spôsobom objavovania Pánovho Najsvätejšieho Človečenstva, ktoré Panna Mária tak dobre poznala. Nejde o to čítať tieto stránky „ako vodu, ktorá tečie“^[4], ale s tým istým pohľadom, s akým by Matka Božia pozorovala život svojho Syna: „Lebo je potrebné, aby sme ho

dobre poznali, aby sme si ho celý uchovali v hlave i v srdci, aby sme v každej chvíli, aj bez knihy a so zavretými očami, mohli kontemplovať Ježišov život ako vo filme. Takto si budeme môcť v najrozmanitejších situáciách nášho života vyvolať spomienku na Pánove slová a skutky“[5].

Katechizmus takto vysvetľuje premenu, ktorú zažívame, keď sa pozeráme na existenciu Mesiáša: „Kontemplatívna modlitba je pohľad viery upretý na Ježiša. *„Ja sa dívam na neho a on sa díva na mňa,* hovorieval za čias svojho svätého farára sedliak z Arsu, ktorý sa modlil pred svätostánkom. (...) Svetlo Ježišovho pohľadu osvecuje zrak nášho srdca. Učí nás vidieť všetko vo svetle jeho pravdy a jeho súcitu so všetkými ľuďmi“[6]. Ako dvaja zamilovaní ľudia, bez potreby mnohých slov, stačí pohľad, aby sme

si uvedomili veľkú a vernú lásku,
ktorá obklopuje náš život.

V TÝCHTO CHVÍLACH dôvernej
modlitby s Pánom sa môžeme naučiť
tolkým gestám a slovám, ktoré nám
neskôr poslúžia ako inšpirácia pre
naše každodenné zápasy.
Kontemplácia spôsobu, akým Kristus
spojil božskú a ľudskú lásku, nám
môže pomôcť dať nášmu
kresťanskému životu tento tón
ľudskosti. Svätý Josemaría povedal,
že „aby sme mohli byť Boží, aby sme
mohli byť ako Boh, musíme byť
najskôr veľmi ľudskí“[\[7\]](#). Slávnosť
Zvestovania Pána nám to pripomína:
Boh nezostáva v Nebi. Ježiš nám
ukazuje, že je veľmi ľudským Bohom:
vo svojej nežnosti pri zaobchádzaní
so všetkými ľuďmi, vo svojej blízkosti
k ľuďom na okraji spoločnosti, vo
svojom záujme o učeníkov.

Kontemplácia Ježiša, skutočného človeka, tak živí nielen našu modlitbu, ale aj naše kresťanské poslanie služby. On sa nám dáva aj fyzicky, prostredníctvom svojho tela: svojím hlasom, svojimi rukami, ktoré uzdravovali a žehnali, svojimi rukami, ktoré sa otvorili, aby objali kríž. Nezostavuje teoretické plány, ale púšťa sa do práce.

„Tento spôsob Božieho konania je silným podnetom, aby sme si kládli otázky o realizme našej viery, ktorá sa nesmie obmedzovať na oblasť sentimentu, emócií, ale musí vstúpiť do konkrétnosti našej existencie“[8]. Obeta, ktorú Ježiš prináša Otcovi, je celý jeho život; sebadarovanie, ktoré zahŕňa každú sekundu jeho pobytu na zemi. Taký bol aj postoj Panny Márie, ktorá svojím fiat v deň Zvestovania dôverovala „prísľubom Boha, ktorý jediný môže obnoviť, urobiť všetko novým“[9].

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelía*, bod 201.

[2] František, *Anjel Pána*, 3-I-2021.

[3] Rímsky Misál, *Modlitba dňa*, slávnosť Zvestovania Pána.

[4] Svätý Josemaría, *Beseda*, 2-I-1971.

[5] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 107.

[6] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 2715.

[7] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 172.

[8] Benedikt XVI, *Audiencia*, 9-I-2013.

[9] František, *Príhovor*, 26-I-2019.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-
slavnost-zvestovania-pana-25-marec/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-slavnost-zvestovania-pana-25-marec/)
(24.03.2026)